

skatten, den Gang han i Fjor Efteraar fremlagde Skattelovforslag til de 93 Millioner, eller om han ikke havde det. Der var aldeles ingen Tvivl om, at Ministeren har Ret i sin Fremstilling: To eller tre Gange har dette Spørgsmaal været fremme i Folketinget siden, og det er hver Gang aldeles til Evidens blevet oplyst, at Ministeren, den Gang han fremsatte Forslaget om de 93 Millioner, havde til Hensigt ogsaa at forelægge Forslag om Merindkomstskat. Det er jo i den Grad evident, at Betænkningen fra det Udvalg, for hvilket jeg havde den Ære at være Ordfører, vedkommende den senere fremlagte Merindkomstskat, indlededes med omtrent saadanne Ord som: „Dette er efter Aftale“. Men, som sagt, Interessen ved dette historiske Spørgsmaal kan jeg ikke fatte; men naar man een Gang er kommet ind paa at fremstille Historie, skal den dog fremstilles rigtigt.

Dernæst vil jeg sige nogle faa Ord om Beskatning af Indbo og Samlinger. Naar den højtærede Minister ikke mener, at det er et egnet Skatteobjekt, er der jo ikke Tale om, at de kan blive det i Øjeblikket, og dermed er Spørgsmaalet faldet bort for den Gang. Men jeg har tidligere set den Slags Spørgsmaal blive tilsyneladende begravet og leve op igen; og jeg opgiver ikke Haabet om, naar det en Gang viser sig, at vi maaske kan befries for en Forbrugsbeskatning eller en anden tyngende Beskatning derved, at man saa kan komme over til en Indbo- eller Samlingsskat, og den højtærede Minister vil ikke tage mig det ilde op, naar jeg siger, at jeg synes, at de Argumenter, han anvendte til at skubbe denne Skat til Side, noget vel meget minder mig om de Argumenter, som andre Partier ellers anvender overfor en Skattelægning, som den højtærede Minister og jeg er enige om — saasom Vanskelighed ved dens Udførelse, Vanskelighed ved Vurderingen o. s. v., o. s. v. Her vil jeg gerne tilføje en bestemt Betragtning, som har Værdi for mig: Det er ikke en Misundelsesskat. Det er en Skat, som saa lidt er en Misundelsesskat, at den blandt andet vilde ramme mig selv og adskillige, som staar mig nær. Det er heller ikke en Straf for at have en Samling eller en Skat, som i og for sig er haard og føles bittert

af Folk, der gør Samfundet en Tjeneste, tilfører Samfundet en kulturel Værdi; nej, det er en Skat paa en opsparret Formue, en Formue, som muligvis er nedartet, i saa Tilfælde er det fuldkommen berettiget at tage Arveafgift af den, muligvis er den samlet af vedkommende, og i saa Tilfælde er det aldeles berettiget at paalægge den Formueafgift som enhver anden Formue. Naar Ministeren nævnedes en Malerisamling til flere Millioner Kroner, som for kort Tid siden er blevet aabnet, og som er blevet betragtet som en kulturel Værdi for det danske Samfund, svarer jeg dertil: Ja, selvfølgelig er det af en kulturel Værdi for det danske Samfund, men den Mand, der har Raad til at samle, anlægge en saadan Samling, bør betale til Samfundet de faa Promille af den Formue, som Samlingen repræsenterer, thi det er Formue saavel for ham som for hans Efterkommere.

Dernæst skulde jeg gerne sige nogle faa Ord vedrørende Indkomstskat af Formueforøgelse, konstateret ved Saalg. Saaledes som Sagen nu staar, efter at de forskellige Partier har haft Ordet ved deres Ordførere, ser jeg saaledes paa det, at jeg for mit Vedkommende mener mig berettiget til paa mit Partis Vegne at tilbyde Forhandling i saa Henseende. Der er to Spørgsmaal, som er opstaaet og ønskes klarede. Det ene er: I hvilket Omfang og paa hvilke Arter af Formueforøgelser den højtærede Finansminister mener, at denne Del af Loven skal anvendes, og det, som man i saa Henseende maatte kunne enes mellem Udvalget og Ministeren om, skal efter min Mening indføres i Lovteksten. Det andet er det, som jeg alene talte om, nemlig de Urimeligheder, der vil opstaa, selv efter at man ganske bestemt har faaet klaret det, som det ærede Medlem fra Æbeltoft mener ikke er klart — jeg ser intet uklart deri —, hvad Ministeren har ment med Loven; selv efter dette vil der blive staaende en Række Enkelttilfælde, om hvilke den højtærede Finansminister har tilsagt os Forhandling mellem Udvalget og ham angaaende Dispensationer i Kraft af den i Lovforslaget indeholdte Ret for Ministeren til at lempe eller helt give Afkald paa Lovens Anvendelse. Her vil jeg gerne sige, at jeg ligesom den højt-